

Uitgave	Categorie	Onderwerp
7	Basgitaar techniek	Akkoorden en arpeggio's <i>tappen</i>

“**Deep Dive**” is een periodiek verschijnend e-paper, dat naast de GuitarJan.com nieuwsbrief, wordt verstuurd aan geïnteresseerden. “**Deep Dive**” behandelt een specifiek muziektheoretisch onderdeel, dat kan variëren van een akkoorden clinic tot het behandelen van toonladder rariteiten of een gedetailleerde uitleg van een bepaalde solo, of een complex slagritme.

We gaan er voor de “**Deep Dive**” serie van uit dat je een redelijke muziektheoretische kennis hebt, waarbij onze website GuitarJan.com je natuurlijk alle studie- en oefenmogelijkheden biedt.

Akkoorden en arpeggio's *tappen*

In deze uitgave van “**Deep Dive**” geven we extra aandacht aan de wereldberoemde bassist Stuart Hamm, de basmotor in de ritmesectie van gitaristen als Joe Satriani, Steve Vai, Eric Johnson en Frank Gambale, die met ongekende snelheid en techniek naadloos in de *sound* van de grote meestergitaristen integreerde. Stuart Hamm geldt zelfs nu nog steeds als de beste shredder bassist die er is, en met recht. Hij is een van de weinige bassisten die in staat was de ongelooflijke snelheid van bovengenoemde gitaristen bij te kunnen benen, en daarnaast heeft hij de technisch meest complexe muziekstukken ooit voor basgitaar geschreven, gecomponeerd en opgenomen. Zijn grote bekendheid kreeg hij als bassist op Steve Vai's album *Flex-Able* (1984). Stuart Hamm is in 1960 in New Orleans geboren als zoon van een musicoloog en een moeder die opera zangeres was, en begon met het bespelen van een contrabas in 1973 in de big band van de school. Vijf jaren later studeerde Hamm aan Berkeley, waar hij Steve Vai voor het eerst ontmoette. Nadat Vai de band van Frank Zappa verliet om zijn debuutalbum op te nemen, vroeg hij aan Stuart Hamm de baspartijen voor zijn rekening te nemen. Hamm was op dat moment bassist in een Elvis Presley *tribute* band. Dat is wat je een nederig begin van een waanzinnige carrière kunt noemen ...

Na het succes van *Flex-Able* besloot Hamm zijn eerste eigen solodebuut op te nemen, dat hij *Radio Free Albemuth* noemde. Omdat Joe Satriani hem hielp met enkele gitaarpartijen, heeft Hamm als een soort dank-je-wel aan Satriani, op diens album *Surfin' with the Alien*, een aantal baspartijen geleverd. Hamm heeft daarna jarenlang met Satriani getoerd en werd daar, vanwege zijn verbluffende techniek, al snel een publiekslieveling. Voor de grap werd wel eens gezegd dat hij technisch zoveel beter dan Satriani speelde, dat de het vaker een Stuart Hamm *gig* dan een Joe Satriani *gig* was.

Hamm is een meester in een grote hoeveelheid stijlen en technieken, maar als hij om één ding bekend staat, is het wel de *tapping* techniek die hij in zijn solo's gebruikt voor akkoorden en arpeggio's. Meer over basgitaar-*tapping* vind je in andere uitgaven van “**Deep Dive**”. We zouden hier met een aantal voorbeelden uit de muziek van Hamm kunnen volstaan, maar we proberen de techniek op een wat breder niveau duidelijk te maken. Als je deze basistheorie snapt, en kunt spelen, is de volgende stap Stuart Hamm's muziek proberen na te spelen.

Begin eerst eens door voorbeeld 1 te oefenen, wat een majeur triade van E is (E-snaar, 12de positie)

In voorbeeld 2 worden de noten een halve toon verhoogd, zodat je eerste noot een F wordt, die met de wijsvinger van de linkerhand wordt *getapped*.

Herhaal deze frase, stijgend en dalend over je gitaarhals, totdat je de complete frase in alle twaalf toonsoorten hebt gespeeld.

De mineur triades hebben slechts een noot verschil met de hierboven gespeelde majeur triades. Start deze E mineur triade vanaf de E-snaar, 12de positie.

Ook nu verhogen we alle noten weer met een halve stap, zodat je eerste noot een F wordt, die wordt *getapped* met behulp van de wijsvinger van je linkerhand.

Nu we de basis majeur en mineur triades hebben geoefend, vinden we in voorbeeld 5 de verminderde (*diminished*) triade, zodat we een gehele majeur toonladder kunnen harmoniseren.

Als je alle voorgaande voorbeelden hebt geoefend, ben je in staat om al deze *tapping* oefeningen in welke majeur diatonische toonladder dan ook, te kunnen spelen.

Voorbeeld 6 geeft je een oefening in een complete diatonische E majeur sequentie, en probeer dezelfde sequentie daarna eens in een aantal andere toonsoorten.

The image shows three systems of musical notation for tapping exercises in E major. Each system consists of a bass clef staff with notes and a guitar tablature staff with fret numbers. The first system starts at fret 16 and includes the instruction "L R R L R L R R etc.". The second system starts at fret 17. The third system starts at fret 11.

Nog even wat over de *gear* die Stuart Hamm door de jaren heen heeft gebruikt. In de 80s bespeelde Hamm een Philip Kubicki's Factor basgitaar, een *headless* ontwerp (zonder kop) met een ingebouwde *drop-D* mogelijkheid. In tegenstelling tot de meer radicaal en beter verbreide Steinberger in die dagen, had de Kubicki een *body* van populier, en een hals van gelamineerd esdoorn. Fender produceerde destijds haar eerste artiest-specifieke basgitaar: de Stuart Hamm Urge. Deze gitaar had een *body* van elzen, een twee-octaven lange palissander gitaarhals, en een ingebouwde actieve 3-bands *equalizer*. De *pick-ups* waren een J/P/J configuratie. Later introduceerde Fender nog de Urge II, met een zogeheten *Hipshot D-Tuner*. Hoewel deze basgitaren zeer populair waren, is Fender met de maken van nieuwe modellen in 2010 gestopt, waarna Washburn hun eigen *Hamm Signature* model introduceerden. Hij was een vroege en enthousiaste gebruiker van Hartke versterkers en luidsprekers, en gebruikt al sinds jaar en dag GHS bassnaren.